Ч. 281. Субота 26 (13) грудня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Урядова російска відповідь на австро-угорске письмо в справі анексиї Босни і Герцеґовини.

Рівночасно з болгарскою нотою в справі балканьскій, появила ся і нота російского правительства у відповідь на австрийске письмо про анексию Босни і Герцеґовини. Півурядова „Россія" в Петербурзі оповістила зміст тої ноти розісланої до російских послів при дворах держав, підписаних на берлиньскім договорі. Нота займає ся письмом переданим дня 7-го жовтня с. р. австро-угорским амбасадором ґр. Берхтольдом російскому кабінетови в справі новобазарского санджаку, анексиї Босни і Герцеґовини та проголошеня кн. Фердинанда болгарским королем.

Европа станула супротив тих подій — як говорить ся в циркулярній ноті — перед актом зломаня берлиньского трактату. Держави, котрі підписали той акт на берлиньскій конференциї в 1871 р., признали, що в міжнародних договорах не можна переводити ніяких змін без згоди всіх держав, підписаних на договорі. Росия берегла берлиньский трактат мимо того, що той трактат заключав виїмково тяжкі услівя для російскої держави. Та про те Росия старала ся ніколи не нарушувати стипуляциї трактату, руководячи ся тим, що всяке нарушене его приписів може захитати політичною рівновагою і сьвітовим миром. В дійстности послідне поведене Австро Угорщини і Болгариї викликало сейчас заостренє не лише на Балканьскім півострові, але і в Европі.

Туреччина як безпосередно пошкодована піднесла протест против нарушеня приписів берлиньского трактату. Сей протест заслугує на тим більше увзгляднене держав, що Туреччина має тепер тяжкі клопоти в своїх внутрішних реформах і через те заслугує на специяльне увзгляднене і моральне поперте. Російский заступник в Царгороді одержав поручене, що після переконаня російского правительства, берлиньский трактат без згоди держав не може бути змінений. Таку заяву вислано також иншим державам, підписаним на берлиньскім трактаті.

Рівночасно піднесло російске правительство гадку про скликане конференциї, щоби викликати виміну поглядів кабінетів в справі Австро Угорщини та послідних подій на Балканьскім півострові. Та конференция мала би заняти ся ревізиєю берлиньского трактату, який нарушено та найденем способів для залагодженя инших справ.

Однако не осягнено ще остаточного порозуміня. Головна перепона була в ріжници поглядів Австро-Угорщини і Росиї що до проґрами конференциї. Австро-угорский кабінет згодив ся приняти до проґрами квестию новобазарского Санджаку та анексиї Босни і Герцеґовини, але заявив, що над сими справами не можна дебатувати. Рівночасно переговорювало австро-угорске правительство з Туреччиною в справі безпосередної конференциї і держало ся сего, щоби обмежити ся до принятя до відомости сего факту і зміни XXV. артикулу берлиньского трактату. Російский кабінет уважав зі свого боку неможливою річию дійти до такого погляду тим більше, що Австрия одержала право окупуваня Босни та задержати ґарнізони в Санджаку не на основі договору з Туреччиною, лише на основі берлиньского трактату, отже зміну можна перевести лише за згодою держав, підписаних на трактаті.

Сей случай є аналоґічний з иншим случаєм, яким покористувала ся Европа для проклямованя принципів міжнародного права, котрі саме і є основою теперішного погляду. Як в 1871 р. не признала Росия обовязуючими

---

9)

Маруся.

З російского — Володим. Короленка.

(Дальше).

Я ще раз скоса подивив ся на Тимоху і не здержав ся від послідної покуси....

— Ну, щож, Тимофіє. Богато відай гріхів позбудеш ся.

Лице Тимохи остало байдуже. Він, здаеть ся, не зрозумів моєї гадки і тілько слово „гріх" спинило на собі его увагу.

— Ого-ж то — сказав він по мовчанці.— Грішимо, грішимо.... А чи богато ж то всього землі треба? Всього, братя, три аршини....

Я зрозумів то в тім значіню, що для Тимохи не було відради і з того боку: громада полишила ся громадою, земля землею, гріх гріхом, его доля не стояла в ніякій звязи з ніякими справами. І знов на кілька хвиль невиразний дзвін ліса затяг для мене всї більше виразні вражіня.

— Ось так живете все?

— Ось так от живу в наймах на чужій стороні.

— Чиж не можна було за такий час упорядкувати свого господарства?

Він почухав голову.

— Оно сказати, те... Щиро сказати тобі... Оно би можна.... І женив би ся. Та, бачиш, слабість маю. Гроший нема, оно й нічого. А з грішми лихо....

Він усьміхнув ся.

— Ось четвертий рік у Мариї живу. Хліб їм, чого треба, купить.... Не образить.... Не жінка, а золото! Як би в инші руки....

— А Степан?

— Що Степан? Он чуєш, стріляє. На те він майстер. Птицю тобі в лету бє, на озері вичікує, поки дні три в ряд не випливе — одною кулькою проноже.... Правда!

Він засьміяв ся, як дорослий чоловік, коли оповідає про пустоване дитини.

— Ухоріз, що й казати. За юнацтво і сюди попав ся. З каторги утік; шестеро Бурятів напало—в двійку від них оборонив ся. Ось який він. Чи поле ему, брати, на думці? Єму би з Абрашкою Ахметяновим змовитись—они би натворили, наробили би бучі до моря, до Кіяну.... Або на золотих копальнях.... На золотих копальнях, каже, я за один день чоловіком зроблю ся, все ваше добро продам і викуплю... І правда — він давно би на золотих копальнях був, або в арешті, як би не жінка.

Він помовчав і по якімсь часї додав:

— Вінчати ся хочуть.... Все она, Мария, згадує. Они, скажім, по бурлацки ніби й вінчані.

Крива, згірдна усьмішка мигнула на его лици і він продовжав:

— Довкола корча мабуть... Ну, їй того, бачиш, не досить — хоче у попа.

— Атже він бурлака!

— Отож то й оно: імени, прізвища не знає... Ну, але то не Росия... Знаєш сам, яка тут сторона. Ось, за бички і повінчає якийсь.

Він непохвально зітхнув і потряс головою

— Она все Мария... Не хоче як небудь, хоче ліпше... Нічого, я їй кажу, у вас не буде.

— А чому?

Він махнув рукою і задумчиво приглядаючись напів озутій нозі, немов почерпуючи в тім розгляданю силу своєї арґументациї, сказав

— Возьми ти, приміром... горнець. Стукни его добре. Атже він трісне?

— Ну, трісне.

— Налий тепер води... она потече... Тому, брате, бо вже єї не держить...

— Так.

— Отож то й є — несподівано закінчив він, цілком певний, що висловив ся зовсім виразно.

— Вінчай ся, кажу, не вінчай ся, однак не буде користи!... Чуєш, знов випалив...

— Ви, Тимофіє, не любите Степана.

Він немов не зрозумів.

— Що мені его любити? Не дівчинаж він, красавиця... Про мене — роби що хоч... Хоч запали з чотирох сторін хату.

І скінчивши узуване він став на ноги.

— Не до вподоби він мені — чоловік неприродний. Робити стане, ого, коня зіпсує. Сильний він, чорт! Ломить як медвідь. Відтак всьо покине.

Він принизив голос і сказав:

— Отсе Абрашка-Татарин приїздив. Она его кочергою прогнала... А потім... поїхав я до болота мох брати — дивлюсь, аж они оба з Татарином степом вють ся, гуляють... Хочуть

кілька рішень берлиньского трактату, то тоді поставили держави условє, щоби розглянено і прослїджено свобідно і всесторонно всї зачіплені справи на окремій конференциї. З сего приводу замічає циркулярна нота, що безпосередні переговори Австриї з Туреччиною можуть навіть помогти справі, але рішити справу можуть лише держави на конференциї.

Вкінци думає петербургский кабінет, що конференция ніяк не може обмежати ся до звичайного знесеня XXV. артикулу берлиньского трактату. Тут можна покликати ся знов на примір льондоньскої конференциї, на якій не лише знесено XI., XIII. і XIV. артикул берлиньского трактату, але заключено також окремий договор, який містить зміни згаданого міжнародного акту. Через те — по думцї Росиї — мусить будуча конференция не лише знести XXV. артикул але видати також нові рішеня, що заключали би подібне і точне управильнене нового положеня Босни і Герцеґовини. На щастє заносить ся на те, що ріжницї поглядів між Туреччиною а Австриєю вирівнають ся з помочию средств, можливих до принятя обома сторонами.

В комунікатї до российского кабінету заявляє австро-угорске правительство, що не противить ся конференциї, тільки пропонує, щоби ще передтим переведено порозуміне кабінетів. Але се є получене з великими недогодами передусім тому, що такий modus є скомплікований і повільний, але з другої сторони може він усунути небезпечність острих ріжниць на конференциї. Крім того береже — мабуть — сей modus в достаточний спосіб принцип Росиї, принятий з самого початку, а саме, що всї справи проґрами, отже і точки, що відносять ся до Босни і Герцеґовини мають загально-европейский характер та можуть бути розвязані лише за згодою всїх сиґнатарних держав і через те мусять бути предметом свобідних нарад кабінетів.

Руководячи ся бажанем згоди, не гадає российске правительство противити ся згаданому способови полагодженя справи. Российский кабінет звертає ся тепер до австро-угорского правительства з пропозициєю, щоби подало свій проєкт до відомости иншим державам. Коли ті держави згодять ся на такий modus, то российский кабінет зараз висловить свій погляд що до дальших точок проґрами конференциї, які мають для Росиї специяльне значінє“.

Віденьска „Polit. Corr.“ дізнає ся, що з приводу ноти Ізвольского вишле також і австро-угорский кабінет ноту до держав в справі конференциї. В тій нотї буде оголошена вся кореспонденция, яку переведено послїдними тижднями між Віднем а Петербургом.

Новинки.

Львів, дня 25-го грудня 1908

— **Іменованя.** Мініїстерство торговлї іменувало ад'юнктів будівництва: Онуфр. Ґудза у Львові, Йос. Земана-Недзвецкого в Стрию і Юл. Мудрака у Львові, комісарями будівництва для округа гал. Дирекциї почт і телеґрафів. — П. Намістник іменував офіцияліїв рахункових Намістництва: Вікт. Корнберґера і Евг. Фридриха ревідентами рахунковими Намістництва; — асистентів рахункових Намістництва: Вікт. Верна і Ромуальда Ґалясевича, офіциялами рахунковими Намістництва; наконець практикантів рахункових Намістництва: Стан. Гера і Тадея Рильского асистентами рахунковими Намістництва.

— **Ц. к. Дирекция почт** оповіщує: Продаж переписних листків, виданих в нагоди ювилею Цїсаря Франц Йосифа I кінчить ся з днем 31 грудня с. р. Від того дня не буде можна купувати ювилейних листків анї в почтових урядах анї у продавців почтових значків, однак листки перед тим днем закуплені і в руках публики знаходячі ся не будуть виключені від транспорту аж до хвилї, котру означить ся пізнїйше. Продавцї почтових значків можуть непродані по день 31 грудня с. р. засоби ювилейних листків в почтових урядах виміняти на инші почтові значки рівної вартости лиш до дня 5 січня 1909.

— **Учительска семинария в Бродах.** З Відня доносять, що правительство вставило вже до буджету суму, призначену на основане мужеської учительскої семинариї низшого типу в Бродах, о котру місцева громада вже кілька місяців тому назад петиционувала.

— **Щедрий жертводавець.** Впреподобний о. Іван Залуцкий, парох Теребовлї жертвував з нагоди ювилеїв папского і цїсарского, в заставних листах гіпотечного банку і готівкою квоту 40.000 К на слїдуючі добродійні цїли: 11.000 К на льокальні цїли теребовельскі, 8000 К на стипендиї для руских академіків, 4.000 К на Бурсу ремісничо-промислову у Львові, 6.000 К на церков сьв. Николая в Підгайцях, 5.000 К на церков в Садах теребовельских, 2.000 К на тов. сьв. Петра у Львові, 4.000 К на село Свидову. Честь і слава великодушному жертводателеви і Господь Бог нехай дасть єму прожити ще многі лїта в як найлїпшім здоровлю, а вдячна суспільність наша буде за так щедрі жертви передавати его память з рода в рід.

— **Знижка для рекрутів.** Маґістрат міста Львова оповіщує: Рекрути і резервісти запасові, котрі в часї мира вибирають ся до чинної служби, взглядно войскових вправ, мають тепер право до їзди зелїзницею по зниженій цїнї, т. є. по цїнї тарифи войскової не лиш тодї, коли мають карту покликаня, але й тодї, коли єї не мають, а викажуть ся при касї зелїзничій войсковою картою призначеня або сьвідоцтвом войсковим, заосмотреним слїдуючого дописком: „Важне замість карти покликаня до служби в ....“ О вписане тої дописки на згаданих документах войскових треба зголосити ся до начальника громади, в котрій рекрут, взглядно резервіст запасовий перебуває, а у Львові до департаменту X маґістрату в годинах урядових (ратуш I поверх).

— **У страха очи великі.** Молоде супружество, що мешкає в однїй з віль при ул. сьв. Софії, вертало онодї по першій годинї в ночи домів в супроводї якогось свояка. Дійшовши до вілї застали там отверту браму, а на подвірю вчули якийсь рух та добачили якихсь людий і віз. В сїй хвили прийшли їм на гадку всїлякі розбої і убийства з послїдних часів і їх взяв такий страх, що вже не важили ся заходити до вілї, певні того, що там добули ся якісь злодії і виносять меблї може навіть і їх власні на віз. В тім страху і в переконаню, що самі не дадуть собі ради зі злодіями побігли чим скорше всї троє до найблизшої станицї поліцийної і дали знати, що стало ся в їх вілї. Поліция вислала зараз кількох узброєних вояків на місце влому, котрі разом зі згаданым супружеством і їх свояком підійшли з цїлою осторожностию до згаданої вілї і застали там на подвірю — канальників що чистили канал. Зробивши канальникам велику несподіванку і радість вернули поліцаї назад до касарнї, а молоде супружество лягло вже спокійно спочивати.

— **Люта жінка.** Міский стражник акцизовий Василь Бердиняк, лїт 50, вернувши оногди вечером зі служби положив ся спати. Ледви що заснув, коли его жінка, котру як кажуть, щось напало, вхопила з печи горнець з кипячою водою і облила спячого кипятком та попарила єму лице, руки і груди так тяжко, що поготівля ратункова мусїла відставити нещасливого до шпиталю.

— **Нещасливі пригоди.** Доворець дому при ул. Домініканьскій ч. 2, Йосиф Гуцул гасив оногди вечером около 11 год. лїхтарню, завішену над клїткою сходовою, причім перехилив ся через бариєру так, що впав коміть головою на долину з висоти першого поверха. В наслїдок сильного удару дістав потрясеня мозку і стратив притомність. Завізвана поготівля ратункова відставила его до шпиталю. — В домі при ул. Курковій ч. 10, Антонія Ґольдівна, лїт 15, чистила оногди вечером рукавички бензиною так близько горіючої лямпи, що бензина займила ся, а бухнувши попекла нещасливій дуже сильно обі руки.

міняти коний. А у Абрашки і кінь відай крадений.

По кількох хвилях він ходив вже за плугом, налягаючи уважно на ручку.

— Ну, ну, не бій ся — заохочував коня — іди, мала, копай ся... Нині, бр...решеш — сварив ся з кимсь, налягаючи з напруженєм на плуг, коли який міцний корч, що не перегнив ще, не пускав леміш. Дійшовши знов до мене він нараз радістно усьміхнув ся.

— Пшеничку на той рік посіємо. На перший рік, диви, яка пшеничка вижене. Земля — цукор!

Він цїлий перемінив ся. Очивидно в тій гадцї потонуть для него всї гіркі спомини і турботи, які я розворушив своїми питанями.

Задля якоїсь дивної асоциациї менї пригадав ся нараз довгоногий паук, що називає ся в наших сторонах косарем. Коли єму відорвати ногу, она довго ще буде ворушити ся і робить звичайні рухи, немов помагаючи цїлому тілу. Чи не така сама безвладність житя помагає і Тимосї зносити свою гірку долю? Відорваний від своїх людий і обставин, він виконує звичайні рухи відповідно до свого „расєйского підсоня“. Від ораня до сїйби, від сїйби до жнив, хоч і на чужім поли, хоч в хуторі, який завтра запалять з чотирох кінців.. Він відійде знов на инше місце і знов виоре поле під „пшеничку“... І так від зими до весни і від весни до нової зими, як капля, котру таємний розмах живої сили несе від незвістного початку ріки до незвістного устя.. Ось чому здавало ся менї — живловий гомін лїса так добре підходив під моє роздумуванє про Тимоху, піддаючи і власні невиразні слова...

Але тодї продираючи ся через корчі, я більше думав про Марусю... На самім краю лїса зір мій упав на молоду яличку. Перед кількома лїтами, як видко було, на деревце прийшла якась пригода: певно якийсь ворог поклав червака в середину і ріст деревця спинив ся: оно зігнуло ся, попсувало ся. Але відтак, по кількох лїтах борби, тонкий пеньок знов вирівнав ся і дальший ріст ішов вже безупинно в первістнім напрямі. Змаганя молодого деревця не пропали марно: низом падали посохлї галузки і сухі сучки, а в горі, над закрутом розросла ся буйно і гарно корона густої зеленї.

Менї здавало ся, що я зрозумів тиху драму того закутка. Такими самими змаганями зломаної жіночої душі держить ся цїла та маленька громадка: они повівають над тою напів україньскою хатинкою, над тими зеленю умаєними грядками, над молоденькою берізкою, що тихо перебирала гільцями над самою кришею. (Беріз в тих сторонах рідко і єї певно пересадила Маруся). Они, ті змаганя, тілько й рушали вічного робітника Тимоху, они держать бурливе юнацтво Степана...

Мрачно біла, сьвіжа ніч розпростерла ся над луками, озером і сонною хатиною, коли я нагле прокинув ся на відкритім оборозї з продовженєм тих самих мрій — тишина і пустий простір мимохіть приковують увагу до всього, що появить ся на тім безжизненнім тлї.

— Ви не спите? — спитав мене товариш

— Недавно обудив ся.

— Не чули нїчого?

— Нї, а що?

— Менї здавало ся, немов би хтось плакав.

— Може вам тілько здавало ся?

— Нї. Той Степан мабуть хват. Як вам здаєть ся?

— Ви з ним були довше. Я тілько чув его оповіданя.

— Бурлацка ідилія — сказав він глумливо. — Ви вже певно записали... Хотів би я знати, чи є тут хоч слово правди?

— А чому нї?

— Та я знаю. У вас они всї „искру проявляють“. Ось ще лежить один.

(Дальше буде).

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи** (Саля міска). Початок о годині 7 вечером.

В суботу дня 26 с. м. „Галька", опера в 4 діях Ст. Монюшка.

В неділю, дня 27 с. м. „Запорожець за Дунаєм", оперета в 3 діях Артемовского, закінчать „Вечерниці" Нищиньского.

— **Відозва.** Вже час нам подумати і лучше заопікувати ся вихованєм нашого міщаньства то є ремісників, купців і промисловців. Всї народи пізнали, як важну ролю має міщаньство в житю суспільним і політичним. Жадна нация не може без сего стягу піднести ся. Гляньмо на міста східної Галичини, колишнього руского князівства: майже всї они відбили ся від нас. А чому? Ми самі тому винуваті, через нашу байдужність або нерозуміне річи; не маєм і не дбаєм о ремісників, купців і промисловців, проте і не диво, що сю галузь опанували чужинці.

Мала горстка людий зрозуміла вагу промислу та заснувала „Руску Бурсу реміснчу і промислову", якої задачею є образувати сьвідомих руских ремісників, купців і промисловців. 130 ремісників вже виховало се товариство, а сотки подань на жаль не могли бути увзглядненї задля браку фондів. Заряд Бурси стає безрадним, як і ту горстку питомців, яких тепер має, довести до укінченя науки ремесла і купецтва. Чия в тім вина? Горячка складкова звернулась в инший бік; складає ся на ціль розривки, на бурси, котрі мають образувати інтеліґенцию, но щож зроблять ті ґенерали, не маючи простого жовніра, пионіра, яким є ремісник, купець і промисловець?

Днесь, коли руский нарід добиває ся на кождім поли своїх прав, грозило нам розвязанє нашої так потрібної інституциї, коли би не прийшла нам була з помочию горстка промисловців руских (яких можна у Львові на пальцях почислити), та не поставила підвалини для нашої Бурси через закупно реальности, ручачи своїм маином за сплату ціни купна. Бурса наша є інституциєю народною, яка має на цїли двигнути наше ремесло, промисл і купецтво та тою дорогою запобічи роздробленю наших ґрунтів та еміґрациї нашого народа до Америки на непевну судьбу одиниць і ослабленє нашої чисельности в краю. До Тебе, отже Народе, належить підперти наші змаганя грошевою помочию в дорозї складок, до яких тепер при надходячих сьвятах Рождества Христового найвідповіднійший час. Веселячись з тої нагоди, зложіть коляду на народну ціль.

Всч. оо. парохи, зверніть увагу народа на сю нашу просьбу!

Вп. сьвітска інтеліґенциє, не забудь на потребу руского промислу!

Сьвітлї Дирекциї Товариств задаткових, вставте в білянс даток на нашу Бурсу.

Від всїх Вас яко провідників народа надїємось помочи по змозї, а коли Ви всї на нашу Бурсу не забудете, то хоч малими датками збере ся поважна квота, котра поставить нас в можність в цїлости відповісти нашій тяжкій задачі а заряд заохотить до ревнїйшої праці

За виділ руської Бурси реміснчої і промислової: Іван Бачиньский, Іван С. Устиянович.

— **Нещасливі пригоди на зелїзницях.** Із Станиславова доносять про таку сумну подію: Онегди поїздом ч. 323, їдучим із Львова до Станиславова, їхав якийсь подорожний зі своєю шестилїтною дитиною. Межи Галичем а Дубівцями вивів він дитину до виходка, а коли вертав темним коритарем, не добачив, що дитина крізь отворені двері ваґона випала на шлях. Перепуджений, не знаючи, що стало ся з дитиною, не знав сам, що зробити і не старав ся здержати поїзд. Аж на стациї в Дубівцях розповів о сумній пригоді. Повідомлений о тім машиніст слїдуючого поїзду, добачив за Дубівцями будників, шукаючих зі сьвітлом дитину, отже задержав поїзд і зачав разом з ними шукати. Небавком у віддалї якого кільометра знайдено дитину, але вже неживу. Біднятко випадаючи з ваґона, вдарило головкою так сильно об стовп при шляху, що провалило собі голову і погибло на місци. Нещасливий батько побачивши трупа улюбленої дитини, зімлів і аж по довшім часї удало ся заходам присутного дра Опольского привести его знов до памяти.

На шляху зелїзниці Делятин-Стефанівка стала ся коло Кулачковець дня 21 с. м. така страшна пригода: З торгу в Заболотові вертав фірою селянин з жінкою. На дворі було темно, мрачно і порошило снігом. Селянин був мабуть перемерзлий, змучений і здає ся від коний боком відвернений. В хвили, коли переїзджав місце, де повітова дорога перетинає ся з зелїзничим шляхом, над'їхав нагло споза закруту від Гвіздця зелїзничий поїзд і ударив на фіру... Одна хвилька і машина убила одного коня та кинула в рів, а другого коня з дишлем, орчиком і в упряжи поволікла з 400 метрів дальше, розриваючи на кусні. Селянина, досить тяжко покалїченого, і его жінку, також сильно потовчену, знайшли люди і привівши якось до памяти, занесли до найблизшої хати, звідки на другий день відвезено їх до шпиталю в Коломиї. Обоє походили аж від Обертина і лишили дома троє малих дїтий.

— **Дрібні вісти.** Від вчера розпочали ся ферії судові і потягнуть ся аж до понеділка. — Йосиф Ґерстман, господар з Раковиць, їхав вчера Марийскою площею так неосторожно, що кінь его вдарив головою об три пудла з тортами, які ніс Никола Гузар, помічник цукорничий з цукорні Сочека. Торти попадали на землю і поломили ся. — Із Сераєва доносять, що там онегди в полудне дало ся почути сильне землетрясене, але не наробило ніякої шкоди. — П. Володислав Зомбецкий, емерит. інспектор зелїзничий, згубив ордер Франц Йосифа. — В женьскім монастири „Всїх Сьвятих" коло Москви збунтували ся монахинї числом около двіста і вигнали настоятельку монастиря. Причиною бунту мало бути то, що ігумення зле обходила ся з монахинями а відтак і дуже лихий харч. — В Підволочисках не вислїджені доси злодії хотіли в ночи з пятниці на суботу минувшого тиждня вломити ся до тамошного уряду податкового і вже вибили були значну діру в мурі, але хтось їм перешкодив і они втекли. Може також бути, що їм знудила ся робота, бо мур в тім місци єсть дуже грубий і они самі відступили від свого наміру. — В Перемишли відобрала собі житє через повішене на поді в своїм помешканю при ул. Над потоком ч. 10 60 лїтна Йосифа Далецка, жінка емеритованого листоноса.

Телеґрами.

Відень 25 грудня. Цїсар санкционував закон ухвалений галицким соймом о утвореню самостійної громади під назвою Калинівка з присілком тої самої назви, належачого доси до громади Орипківці в повіті бобрецкім.

Петербург 25 грудня. В буджетовій комісиї Думи остро критиковано дїяльність петербурскої телеґрафічної аґенциї. Мінїстер скарбу заявив, що внесе до ради мінїстрів проєкт реорґанізациї тої інституциї.

Білгород 25 грудня. Мінїстер війни предложив передвчера скупштинї проєкт закона в справі другого додаткового кредиту в сумі 7 мілїонів денарів на уоруженє.

Солун 25 грудня. Турецкий пароход „Мекка" везучий воєнний матеріял для третого турецкого корпуса армії, прибув сюди вчера з Константинополя.

Теґеран 25 грудня. Нїмецкий посол приймив депутацию перских националїстів, котрі схоронили ся до турецкої амбасади і заявив, що не може позволити на те, аби они громадили ся на териториї нїмецкої амбасади, бо не може уживати посольства до манїфестациї політичної. Посол радив националїстам, аби вернули домів, коли одержить запоруку, що їм нїчого злого не стане ся. З другої сторони посол австро-угорский винаймив дім і ґрунт, аби міг на случай потреби дати демонстрантам охорону.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середне европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посп**і**шні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **3·40, 2·30, 8·55, 1·20, 5·50***, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20, 12·00, 2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, **11·40, 2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·28, 6·40***, 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·20**.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, **9·10***.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·42,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): **3·50**.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45***, 3·50, **8·25,** 8·40, **2 45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·21,** 8·08*, 11·32*
„ Черновець: **2·50***, 6·10, **9·10,** 9·35, **2·23,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Больця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від 1/7 до 15/7): **6·40**.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брукович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: Адам Крехобецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Шкіряні вироби з росийскої шкіри!

Пара чобіт з росийскої шкіри засуваних т. зв. „Штаперів“ що виставуть до ношеня по 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22 і 24 корон.

Другий же рід таких же чобіт із росийскої шкіри, мягких, особливо придатних до ношеня для женщин і дівчат, котрі вистарчать до ношеня по 10, 11 і 12 К, для школярів 7, 8, 9 і 10 К.

Третий же рід чобіт, з найлучшого юхту жовтого, для мужчин, парібків по 14 і 16 К, для школярів чоботи з тогож жовтого юхту по 6 і 7 К.

Четвертий же рід чобіт зимових з верха шкіра, а в середині овече сукно, для мужчин по 14, 15 і 16 К.

Брятя селяни і міщани! Не дайте ся ошукувати по ярмарках і торгах, не купуйте тандети у жидів, памятайсе на пословицю: Дешево мясо пси їдять! Жиди до тих ярмаркових чобіт дають папір на брензолї і як в них підете в болото, то прийдете домів босо. Замовляючий повинен прислати 4 К задатку і міру з ноги, скілько центиметрів довга а скілько груба. Без задатку не висилаєсь нікому.

Стефан Копач
Струтии, п. Долина ад Стрий.

Головна
Агенция дневників і оголошень
у Львові
Пасаж Гавсмана число 9.
приймає
пренумерату на всї дневники
краєві і заграничні
по цінах оригінальних.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерию,

старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю письмно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Неймпада. (Телефона ч. 527).